

וַיֹּאמֶר שְׁכִיבָּא תֵּב לְאַתְּרִיה, וּסְלָקָא וַנְחַתָּא.
 וּבְגִין דְמִימֹוי שְׁכִיבֵין, אֲזִיל בְשִׁכְיבּוֹ,
 וְהָאֵי הַתְּגִים הַגָּדוֹל סְלָקָא לְגַבֵּי אַיִן יָאָרִין,
 וְעַשְׁבֵין בְּלָהו מְגַדֵּלָן סְחַרְגִּיה דְהָהוֹא יָאָרָא שְׁכִיבָּא
 וְאַלְין (נְאָזִינָה) מְגַדְלָין בְּכָל עִבָּר, קְדִין סְלָקָא הָהוֹא
 תְּגִינָה וְאַתְּרִבי בְּינִיהוּ, וְתֵב לְכָל אַיִן יָאָרִין.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקְיעַ הַשְׁמִים, דָא
 אֲיוֹהו נְחַשׁ בְּרִיחַ. אֲמָאי בְּרִיחַ. בְּגִין
 דְסִגְיר לְתִרְיֵן סְטְרִין, וְלֹא נְפִיק לְעַלְמִין אֶלְאֵ חד
 זְמָנָא לְיוֹבָלָא.

וּבְסְפִּרְיִ קְדָמָאי, דָא נְחַשׁ עַקְלָתוֹן, דְאַיְהוּ
 בְּעַקְיָמוֹ תְּדִיר, וְאִיתֵי לְזֹוּטִין עַל
 עַלְמָא, כְּדֵה אֵיכֶם, אַתְּבָר תְּוִקְפִּיה (דף ל"ה ע"ב) דְהָהוֹא
 תְּגִינָה, וְלֹא יְכִיל לְמַיְקָם, עַד דְאַבִּיד גְּשָׁמִיה. בְּגִין
 דְקֻזְדָּשָׁא בְּרִיךְ הָזָא בְּפִיף לֵיה גֹו יְמָא, כְּדֵעַל

 לשון הקודש

וְהִיאָר הַשְׁקָט שֵׁב לְמִקְומָו, וְעוֹלָה הַשְׁמִים. וְהוּ נְחַשׁ בְּרִיחַ. לְמַה בְּרִיחַ?
 מְשׁוּם שְׁפּוּגָר אֶת שְׁנִי הַצְּדִים, וְלֹא
 יְזַעַץ לְעוֹלָמִים, אֲלֹא פָעֵם אַחֲת בְּיוֹבָל.
וּבְסְפִּרְיִ הַרְאָשׁוֹנוֹם, וְה נְחַשׁ עַקְלָתוֹן,
 שְׁהָוָא תְּמִיד בְּעַקְמִימָוֹת, וּמְבֵיא קְלִלוֹת
 עַל הָעוֹלָם. בְּשֹׂזה קֶם – נְשַׁבֵּר תְּקִפוֹ שֵׁל
 אַוְתֵּו הַתְּגִינָה, וְלֹא יְכִיל לְעַמְדֵד עד שָׁאוּבֵד
 גּוֹפּוֹ, מְשׁוּם שְׁהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בּוֹפּ
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקְיעַ

לְגַבְיהָ. וְאִיהוּ דָּרְךָ עַל תִּקְפִּיהָ דִּימָא. וְתִקְפִּיהָ דִּימָא דָּא, אִיהוּ תְּפִינָא, בִּמְהָ דְּאַתָּ אָמֵר (איוב ט) וְדוֹרְךָ עַל בְּמַתִּי יִם.

וּכְדִי הָאֵ נְחַשׁ קָם, כְּדַיְן מַה בְּתִיב, (ישעיה כ"ז) וְהַרְגֵּנָא אֶת הַתְּבִין אֲשֶׁר בַּיּוֹם, דָּא אִיהוּ הַתְּבִין הַגָּדוֹל. וְעַל דָּא בְּתִיב, (יחזקאל כ"ט) הַגְּנִי עַלְיָה. וְדָא נְחַשׁ, אִיהוּ מִאָרָת, בְּלֹוּטִין לְכָלָא, בְּגִין דָּא אִיהוּ תִּקְיָפָא עַלְיָה, בְּתִקְפִּיהָ דַּהֲוָא נְהָר רְבָרָא, דָּאָקְרֵי חַדְקָל, וְהָא אָזְקִימְנָא.

הַהְוָא נְחַשׁ אִיהֵי בִּבְשַׁתָּא כְּדִי נְפָקִין דָּא בְּדָא, דָּא דִבְּבִשְׁתָּא אַתְּתִּקְרֵף תְּדִיר, בְּגִין דְּבָל אָזְרָחוֹי וְתִקְפּוֹי בִּבְשַׁתָּא אִיהֵי, וְאַבְיל אַרְעָא וְעַפְרָא תְּדִיר, בִּמְהָ דְּאַתָּ אָמֵר (בראשית ג) וְעַפְרָתָא תְּאַכְלָל בָּל יְמִי חַיָּה. דָּא גַּדְיל בְּעַפְרָא, וְדָא גַּדְיל בְּמִיאָא.

לשון הקודש

אותו לתוכה חיים בשנוגנים אלוי, והוא הנורא על תקפו של חיים, ותקוף חיים היה הוא תבין, כמו שנאמר (איוב ט) וְדוֹרְךָ עַל בְּמַתִּי יִם. ובשגם הנחש היה, או מה בתרוב? (ישעיה ט) וְהַרְגֵּנָא את התבין אשר ביום. והוא הנחש הגדול. ועל זה בתרוב הגני עלייה. ונחש שנאמר ועפר תאכל כל ימי חייך. זה גידל בעפר, וזה גידל במים. נחש

נַחַשׁ דְּאַתְגָּדִיל בְּמִיאָ, לֹאוּ תְקִיפָּא בְּהָאֵי דְּאַתְגָּדִיל בְּיִבְשְׁתָּא, וַעֲלֵךְ דָּא בְּתִיב (בראשית א') מְאַרְתָּה חָסֶר.

וְךָ אָזְדָּמָן לְגַבֵּי הַהְיוֹא דְּמִיאָ. וְאַפְּ עַל גַּב (וְרָא ל'א) דְּאָזְדָּמָן לְגַבֵּיהָ, לֹא אֲגַח לְגַבֵּיהָ, אֶלְאָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא בְּלַחְזֹדוֹי, דְּקָטִיל לִיהְ מִגּוֹ יִמְאָ, כִּמְהָ דְּאָקִיםְנָא בְּגַיְן גְּפּוֹת רֹיחָא דְּבִיהָ, כִּמְהָ דְּאַתָּ אָמֵר (יהזקאל כ"ט) אֲשֶׁר אָמֵר לֵי יִאָרֵי וְגַוְ'.

וְעַבְרָ יְיָ לְגַנּוֹף אֶת מְצָרִים וְגַוְ'. תְּנָא אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי, הָאֵי קְרָא קְשִׁיא, וּכְיָ וְרָאָה אֶת הַדָּם וְאַחֲרָ בְּךָ וּפְסָחָה, דְּמִשְׁמָעָ דְּסִימְנָא הַזָּא דְּעַבְדִּיד. וְאֵי תִּמְאָ בְּגַיְן דְּמָא דְּאֵיהָוּ מִצּוֹהָ, אַמְּאי לְבָרָ. וְאַמְּאי בְּתִלְתָּה דּוּכְתִּי דְּפִתְחָה. וְהָא בְּתִיב (דניאל ב') הוּא גַּלְיָ עַמִּיקָתָא וְגַוְ'. וְמָאִ טַעַמָּא בְּעָא דְּאַתְגָּלִיא דְּמָא עַל הַמְּשֻׁקּוֹף וַעֲלֵ שְׂתִּי הַמְּזוֹזֹות.

לשון הקורש

שְׁהַתְגַּדֵּל בָּמִים לֹא חֹק בִּיהְ שְׁהַתְגַּדֵּל בִּיבְשָׁה, וַעֲלֵ וְהָבָתָב מְאַרְתָּה חָסֶר. וְזָה הַהְדָמָן לְאוֹתוֹ שֶׁל הַמִּים. וְאַפְּ עַל גַּב הַהְדָמָן שְׁהַזְּדָמָן אֶלְיוֹן, לֹא גַּלְחָם בָּו, אֶלְאָ הַקְּרוֹשׁ בְּרוֹנְדָה הוּא לְבָהָנוּ שְׁהָרָג אֹתוֹ מַתּוֹךְ הַיּוֹם, בָּמוֹ שְׁבָאָרְנוּ שְׁבָגְלָל גְּפּוֹת הָרָוֹת שָׁבָו, בָּמוֹ שְׁנָאָמָר (יהזקאל כט) אֲשֶׁר אָמֵר לֵי יִאָרֵי וְגַוְ'.

וְעַבְרָ הָיְנָא אֶת מְצָרִים וְגַוְ'. שְׁגִינָה,

אֲלֹא תְּנָא, בְּתִיב, (דברים ל"ב) וַיֵּרֶא יְהִי וַיַּגְּאֵץ, וּבְתִיב,
 (בראשית ר') וַיֵּרֶא יְהִי כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ.
 וְתַגְּנִין לֹא אַתְּחַזֵּי אֲשֶׁר גַּחֲזָתָא דְלֻעִילָּא, אֲלֹא כִּד
 אַתְּחַזֵּי לְתַתָּא עַזְבָּדָא דְאַתְּעַבְּידָו עַזְבָּדָא מְגִיהָ וְעַל
 דָּא (נ"א וְעַד דְעַבְּדֵין עַזְבָּדָא לְתַתָּא) לֹא מִשְׁגִּיחַן לְאַבְּאָשָׁא, בְּרִ
 חֶרֶחֶרֶא דְעַבְּדָה זָרָה, דְכְתִיב, (דברים י"א) הַשְׁמָרוּ לִכְמָ
 פָּנִים יְפָתָה לְבָבְכֶם. וּמְדָא תְּעַבֵּיד עַזְבָּדָא, אֲשֶׁר גַּחֲזָתָא
 דְלֻעִילָּא אַתְּעַרְתָּה, וְבָנֵין כֵּה, כֵּלָא, בֵּין לְטָב וּבֵין
 לְבִישׁ, בַּעֲזָבָדָא תְּלִיא מְלִתָּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כֵּל שְׂוִיקִי מִצְרִים, מְלִיּוֹן טָעֹנוֹן הָיוֹן,
 וְעוֹד דְבָכָל בֵּיתָא וּבֵיתָא, הָוֹ שְׂבִיחִי וַיְגִינֵּן,
 דְמִתְקְטֵרִי בְּחַרְשִׁיְהוּ, בְּאַיּוֹן בְּתְּרֵין תַּתְאֵין
 דְלַתְתָּא, וּמִתְעַרְין רֹוח מִסְאָבָא בְּגַנוֹּוִיהוּ.

וְרֹזֵא דְמָלָה תְּנָא, בְּתִיב, וְלַקְחַתָּם אַגְּדָת אֹזֶב

לשון הקידוש

אֲלֹא שְׁנִינוּ, בְּתוּב דברים לו וַיֵּרֶא ה'
 הַהְשְׁגָהָה מְלֻמָּעָה, וְלִבְנֵן הַפְּלֵל, בֵּין לְטוֹב
 וַיַּגְּאֵץ, וּבְתוּב (בראשית ו') וַיֵּרֶא ה' כִּי רַבָּה
 רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ. וְשְׁנִינוּ, לֹא נְרָאִית
 הַהְשְׁגָהָה הָעֲלִיוֹנָה אֲלֹא בְּשָׁנָרָאִים
 לְמִטָּה הַמְּעָשִׂים שְׁגַעַשְׁוּ מִעָשָׂה מִפְנֵי,
 וְעַל זֶה וְעַד שְׁעוֹשִׁים מִעָשָׂה לְמִטָּה לֹא מִשְׁגִּיחַים
 לְהַרְעָע, פָּרַט לְהַרְחֹר שֶׁל עַבְּדָה זָרָה,
 שְׁבַתּוּב (דברים א') הַשְׁמָרוּ לִכְמָ פָּנִים יְפָתָה
 לְבָבְכֶם. וּמְשַׁגְעַשְׁהָ הַמִּעָשָׂה, מִתְעוֹרְתָה

וְתִבְלַתָם בְּדַם אֲשֶׁר בַּפֶּסֶף וְהַגְעַתָם אֶל הַמְּשֻׁקֹּף וְאֶל שְׂתֵי הַמְּזוֹזֹות. אֲגֹדַת אֹזֶב לְמַה. בְּגִין לְבָעָרָא רֹיחַ מִסְאָבָא מִבְּגִינִיהוּ, (נ"א הָאֵ קָרָא קְשִׁיא וּכְיַ וְרָא אֶת הַדָּם וְאֶחָר כֵּד וּפְסַח דְּמִשְׁפָע דְּסִימָנָה הוּא דְּעָבֵיד אָמָן וְהָא כֹּלָא גְּלִיאָ קְפִיה קְרִיאָ בְּרִיךְ הוּא וּכְתִיב הוּא גְּלָא עַמִּיקָתָא וּמִסְתְּרָתָא אֶלָּא תְּנָא בְּתִיב וּירָא יְיָ וַיְגַאַץ וּנוּ וּכְתִיב וּירָא יְיָ בַּי רְבָת וּנוּ וְתִנְיָן לֹא אֲתָחָיו אֲשְׁנָחוֹתָא לְעַילָא אֶלָּא כֵּד אֲתָחָיו לְתִתָּא עַזְבָּרָא וּמְדָא תַּעֲבֵד עַזְבָּרָא אֲשְׁנָחוֹתָא לְעַילָא אֲתָעֵד וּבְגִין כֵּד פּוֹלָא בֵין לְטָב בֵין לְבִישׁ בְּעַזְבָּרָא תְּלִיאָ מְלָתָא. וְלִקְחַתָם אֲגֹדַת אֹזֶב וּנוּ אֲגֹדַת אֹזֶב לְמַה וּמַאי טָעֵמָא בְּעַזְבָּרָא דְּמָא עַל הַמְּשֻׁקֹּף וְעַל שְׂתֵי הַמְּזוֹזֹות. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי כֵּל שָׂוְקִי מַצְרִים מַלְיָן טָעֵמָו הָוו וּבָכֶל בִּיתָא וּבִתָּא הָו שְׁבִיחִי וַיְגַן דְּקָמָרִין בְּחַרְשִׁיאָה בְּאַיִינָן בְּקִרְזִין תְּתַאיָן דְּלִתְתָּא וּמְתַעֲרִין רֹיחַ מִסְאָבָא בְּגִינִיהוּ וְעַל דָא אֲגֹדַת אֹזֶב בְּגִין לְבָעָרָא רֹיחַ מִבְּגִינִיהוּ וְלִאְחֹזָה בְּפִתְחִיהוּ, בְּהָגִי תְּלַת דִּוְבָתִי, מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימָתָא. חַד הַכָּא, וְחַד הַכָּא, וְחַד בְּגִונִיהוּ, בְּגִין כֵּד, וּפְסַח יְיָ עַל הַפִּתָּחָה וְלֹא יִתְגַּנֵּן הַמְּשִׁחָה לְבָא אֶל בְּתִיכְבָם לְגַנְגָת, מְשֻׁום דְּחַמִּי שֶׁמָא קְדִישָׁא רְשִׁים עַל פִּתְחָה.

לשון הקודש

רְחֵה שִׁתְגַּלֵּה דָם עַל הַמְּשֻׁקֹּף וְעַל שְׁמֵי הַמְּזוֹזֹות? אָמַר רַבִּי יוֹסֵי אֲגֹדַת אֹזֶב לְמַה? כְּדִי לְבָעָרָא רֹיחַ טָמָא מִבְּגִינִיהָם, (וְהַפְּסָקָה קְשָׁתָה, וּכְיַ וְרָא אֶת הַדָּם וְאֶחָר כֵּד וּפְסַח, שְׁמַשְׁמָע שְׁלִיקָן הוּא שְׁעַשָּׂה, מְהֻוָּה וְהִכְלִיל לְפִנֵּי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְכַתּוֹב (דְּנִיאָל ב) הוּא מְגַלֵּה עַמְקּוֹת וְגַסְטוֹרֹת, אֶלָּא שְׁנִינָה בְּתוּב וּירָא ה' וַיְגַאַץ וּנוּ, וְכַתּוֹב וּירָא ה' כִּי רְבָה מְשִׁחָה. אַחֲרֵיכְאָן, וְאַחֲרֵיכְאָן, וְאַחֲרֵיכְאָן בְּגִינִיהם. וְלֹכֶן וּפְסַח הָיָה עַל הַפִּתָּחָה וְלֹא יִתְגַּנֵּן הַמְּשִׁחָה לְבָא אֶל בְּתִיכְבָם לְגַנְגָת, מְשֻׁום שְׁרוֹאָה אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ רְשִׁום

אמֵר רבי יהוּדָה, אִי חַבִּי אַמְּמָא דְמָא, דְהָא תְּגִינָן,
חַזּוֹר וִסְמָקָה וִיחַד דְכָלִיל בֵּיןִי גַּוּגִי. אָמֵר
לֵיה, תְּגִירִי דְמֵי הַוּ, חַד דְמִילָה, וִיחַד דְפִסְחָה.
דְמִילָה רְחַמִּי. דְפִסְחָה דִינָא.

אמֵר רבי יהוּדָה, לֹאו חַבִּי, אֲלֹא בָמָה דָאֹולִיפְנָא,
דְאַחֲרָה קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא הַהוּא דְמָא
לְרְחַמִּי, כְּאַילּוּ הַוּ חַזּוֹר בָנוּ גַּוּגִי, הַדָּא הוּא
דְכָתִיב, (חוּקָאֵל ט"ז) וְעַבּוֹר עַלְיָד וְאַרְאָךְ מִתְבּוֹסֵסָת
בְּדִמְיךָ וְאָמֵר לְךָ בְּדִמְיךָ חַי וְנוּ. וְאַפְעַל גַּב
דְהֻזה סֻמְקָא, אַתְּחַזֵּר לְרְחַמִּי, דְכָתִיב בְּדִמְיךָ חַי.
וּבְגִינַן כֵּה, רְשִׁים פְתַחָא בְתִלְתַּת סְטְרִין, חַד הַבָּא,
וְחַד הַבָּא, וְחַד בִּינְיִיהוּ.

תְּאַגִּי ר' חִזְקִיָּה, תְּגִירִין דְמֵי אַתְּחַזּוּ, לְקַבֵּל תְּגִירִי

לשון הקודש

אותו דם לרְחַמִּים, כְּאַלְוּ חַי לְבָנָ בְּתוֹךְ
הַגְּנוּגִים. וְהוּ שְׁכַתּוֹב (חוּקָאֵל ט) וְעַבּוֹר
עַלְיָד וְאַרְאָךְ מִתְבּוֹסֵסָת בְּדִמְיךָ וְאָמֵר
לְךָ בְּדִמְיךָ חַי וְנוּ. וְאַפְעַל גַּב שְׁחִיה
אָרֶם, הַחֲזֹר לְרְחַמִּים, שְׁכַתּוֹב בְּדִמְיךָ
חַי. וּלְבָנָ רְשִׁום הַפְּתַח בְּשִׁלְשָׁה צְדִידִים
- אַחֲרֵבָנָן, וְאַחֲרֵבָנָן, וְאַחֲרֵבָנָן.
שְׁנָה רְבִי חִזְקִיָּה, שְׁנָיִ דְמִים נְרָאוּ בְּנָגֶד

על הפתחה.

אמֵר רְבִי יְהוּדָה, אֵם בָּה אָוֶן לְשָׁם מֵה
הַם, שְׁתָרִי שְׁנִינָה, לְבָנָן וְאֶרְדָם וְאֶחָד
שְׁכָלֹול בֵּין הַגְּנוּגִים? אָמֵר לוֹ, שְׁנִינָה דְמִים
חַי, אַחֲרֵ שְׁלֵל מִילָה וְאַחֲרֵ שְׁלֵל פְּסַח. שְׁלֵל
מִילָה רְחַמִּים, וְשְׁלֵל פְּסַח דִין.

אמֵר רְבִי יְהוּדָה, לֹא כֵּה, אֲלֹא בְּמוֹ
שְׁלַמְרָנָג, שְׁחַחְזֹיר הַקְּרוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת

בתרין, **דאתחו** (נ"א דאתערו) **לעילא** **ביהיא** **שעתא.**
אמיר **רבי יוסף,** **חד** **בתרא** **דבלילא** **בתרין** **סטרין**
טמירין, (דף ל"ז ע"א) **ברחמי** **ודיינא.**

אמיר **רבי אבא,** **בכמה** **אתрин** **חס** **קדושא** **בריך**
הוא על בניו: **עבד** **בר נש** **ביתא,** **וקודשא**
בריך הוא אמר **לייה,** **בתוב שמי,** **וישוי** **לפתחה,**
ואת שרי **לגו** **ביתא,** **ואנא** **אותיב** **לבר** **בפתחה**
לנטרא **לה.** **והכא אמר,** **רשيم** **על** **פתחא רזא**
דמיהמנותא **דילוי,** **ואת שרי** **לגו** **ביתה,** **ואנא גטיר**
לה לבר, **דכתיב** **ואתם** **לא** **תצאו איש** **מפתח** **ביתו**
עד בקר, **ובתיב** **וראה** **את הדם** **על** **הmeshkoft** **יעל**
שתי המזוזות **ופסח ד'** **על** **הפתח** **ולא יתנו**
הmeshchit **לבא אל** **בתיכם** **לגופ.**

תו אמיר רבי אבא, בגונא דשמא קדישא

לשון הקידוש

שני בתרים שגראו (שהתעורו) **למעלה**
באותה שעעה. אמר רבי יוסף, בתר אחד
שבלול **בשני צדדים טמוניים,** **ברחמים**
וידיין.

אמיר **רבי אבא,** **בכמה** **מקומות** **חס**
הקדוש ברוך הוא על בניו. בון אמר
עושה בית, **והקדוש ברוך הוא אומר לה,**
בתוב את שמי ושים אותו בפתח שלחה,
ואתה שרי בתוך הבית, **ואני ישב**

לבא אל **בתיכם** **לגופ.**

עוד אמר רבי אבא, **במו השם הקדוש**

עָבְדוּ בַהֲוָא שְׁעַתָּא. מַה שֶּׁמֶא קָדִישָׁא הָאַתְּחֹזֶר בַהֲיִי שְׁעַתָּא דִינָא, אָוֹפֵה חַבֵּי אַתְּחֹזֶר הָאִי דָמָא בַהֲיִי שְׁעַתָּא דִינָא, דְבָתִיב וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמְשֻׁקּוֹף וְעַל שְׂתֵי הַמְזֻזּוֹת, רְשִׁימָא דְכָלָהו סִומְקָא, לְאַתְּחֹזָה, דָהָא אַתְּחֹזֶר בְדִינָא, לְמַעַבֵּד נַזְקָמִין.

וְרֹזֵא דְמָלה, כְגֻונָא דְהַווּ לְעִילָא בַהֲוָא שְׁעַתָּא, בְּדַבֵּעַ לְאַתְּחֹזָה לְתָתָא, אֵי רְחָמֵי רְחָמֵי, וְאֵי דִינָא דִינָא, הָדָא הָוּא דְבָתִיב, וְטְבָלָתָם בְּדָם אָשֵר בְסֻפָּה וְהַגְעָתָם וְגוֹ. וְלוֹזְמָנָא דְאָתֵי בְתִיב, (ישעה ס"ז) מֵי זֶה בָא מְאֹדָום חַמּוֹץ בְגָדִים מִבְצָרָה. דְזַמְּנִין לְאַחֲזָה (נ"א לְאַתְּחֹרָה) בְלָהוּ דִינָא לְמַעַבֵּד נַזְקָמִין.

וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפְתָּח בֵיתוּ עַד בְּקָר. מֵאֵי טַעַמָּא, מִשּׁוּם דְתִגְיָנָן, אָמָר רְبִי יִצְחָק, אֲמָר

לשון הקודש

עָשָׂו בָּאוֹתָה שְׁעָה. מַה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הָאֵם רְחָמִים - רְחָמִים, וְאֵם דִין - דִין. חֻור בָּאוֹתָה שְׁעָה לְדִין, אֲפָקָד חֻור דָם זֶה בְשֻׁעָה וּלְדִין, שְׁבָתוֹב וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמְשֻׁקּוֹף וְעַל שְׂתֵי הַמְזֻזּוֹת. רְשָׁם שֶׁל בָּלָם אָדָם, לְהַרְאֹות שְׁהָרִי חֻור לְהַיּוֹת דִין לְעַשׂוֹת נִקְמוֹת.

וְפָזָד הַקָּבָר - בָּמוֹ שְׁחוֹא לְמַעַלה בָּאוֹתָה שְׁעָה, בְשַׁרוֹצָה לְהַרְאֹות לְמַטָּה,

רבי ירמיה) לא ליבעי ליה לאינש למייזל בשוקא, ולאשתבחא בשוקא, בזמנא דдинנא תליא במתא, דבזונ דרישותא אתייהיב למחללא, מאן דפגע ביה אפיק. והכא משום לדיננא אשתח, לא בעיא לנו פקה לבך.

תניא אמר רבי יוסף, בהוא ממש אשתח
דיןא למצורי, בהוא ממש אשתח
רחייב לישראל, חדא הו דכתיב, וראיתי את
הדם ופסחתי עליהם. וכן תנא, בכל אינע בתרין
קדישין דלעילא, במא ד אשתח דיןא, אשתח
רחייב, ובכלא בשעתא חדא. תנא רבי חזקיה, כתיב,
(ישעה י"ט) ונגף יי' את מצרים נגוף ורפא. נגוף
למצרים, ורפא לישראל. מי ורפא. ממשי
שנימולו צרייכים רפואה.

לשון הקודש

רבי יצחק אמר רבי ירמיה, לא צריך לאדם גמציא דין לישראל, והוא שפטוב וראיתי
ללבת בשוק ולהמציא בשוק בומן
את הדם ופסחתי עליהם. וכן שנינה –
שהדין תלוי בעיר, שבזון שנתנה רשות
למשחית – מי שפוגש אותו, נזק. וכן
משום שהדין גמציא, לא צריך לצאת
בחוץ.

וונgap ה' את מצרים נגוף ורפא. נגוף
למצרים, ורפא לישראל. מה זה
ורפא? ממה שנימולו צרייכים רפואה.
שנימצא דין למצרים, באותו ממש

וַתִּגְאֵל, בָּאוֹתָה שָׁעָה שְׁנִינָה מִצְרָאי, בָּאוֹתָה שָׁעָה
נִתְרָפְאָה יִשְׂרָאֵל. דְתִגְיָא אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי,
(אמיר רבי חוקיה) מַהוּ דְכִתְיב, וּפְסָחָה יְיָ עַל הַפְּתָחָה, מַאי
עַל הַפְּתָחָה. וּפְסָחָה יְיָ עַליכֶם מִיבָעִי לֵיה. אֲבָל עַל
הַפְּתָחָה, עַל הַפְּתָחָה מִפְשֵׁשׁ זֶהוּ פָתָח הַגּוֹף. וְאֵי זֶהוּ
פָתָח הַגּוֹף. הָיוּ אָמֵר זֶה מִילָה.

רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, בְשִׁעְתָּא דְאַתְפָלָג לִילִיא, וּכְתָרָא
קְדִישָׁא אַתְעַר לְגַבָּה (נ"א אַתְעַר בְּיַה) דְכּוֹרָא.
וּמְאָן דְכּוֹרָא. חַסְד עַלְלָה, דְמִשְׁמָעָ, דְדָא בְּלָא דָא
לֹא סְלִקָא, וּבְגִין דָא, דָא מַחְיָ, וְדָא מַסִּי, וּבְלָא
בְשִׁעְתָּא חַדָּא.

וּכְתִיב, וּפְסָחָה יְיָ עַל הַפְּתָחָה הַיּוֹעֵץ. מַאי הַפְּתָחָה,
מִשּׁוּם דְאֵינוֹ פָתָחָה וּמִשְׁיבָא דְרוֹיחָה
וְנוֹפָא, וְתָא חַזִי, עד לֹא אַתְגֹּזֶר אֶבְרָהָם, הַזֶּה אֲטִים

לשון הקודש

וְשְׁנִינָה, בָּאוֹתָה שָׁעָה שְׁנִינָה מִצְרָאים, הַלִּילָה, וּהַבָּתָר הַקָּדוֹש מִתְעוּרָר אֲלֵיכָה
(פָּנָיעָר בְּיוּ) הַזָּקָר. וְמי הַזָּקָר? חַסְד עַלְיָזָן,
אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי, מַה שְׁבָתוֹב וּפְסָחָה הַיְלָה עַל
הַפְּתָחָה, מַה זֶה עַל הַפְּתָחָה? וּפְסָחָה הַיְלָה
עַליכֶם הַצְּפָרָה תֵיה צָרִיך (לכטט)! אֲבָל עַל
הַפְּתָחָה, עַל הַפְּתָחָה מִפְשֵׁשׁ, זֶהוּ פָתָח הַגּוֹף.
וְאֵינוֹ פָתָח הַגּוֹף? הָיוּ אָמֵר זֶה מִילָה.

רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, בְשִׁעְתָּה שְׁנִילָק
חרות וְהַגּוֹף. וּבָא רָאת, עד שָׁלָא נִמּוֹל

וּסְתִים מִכֶּל סְטוֹרוֹי. מִדְאַתְגּוֹר אַתְפָתָח מִכֶּלֶא, וְלֹא
הַנֵּי אֲטִים וּסְתִים בְּקַדְמִיתָא.

וְהִיְינוּ רֹזֵא דְתִגְיִינֵן, (בראשית י"ח) וְהַזָּא יִשְׁבֵּט פֶתַח
הַאֲחָל. מִשּׁוּם דְאַתְגָּלִיא יוֹד. מִאי קָא
מִירִי. אַלְאָ אָמֵר רַבִּי יִצְחָק דְהַזָּא אַשְׁרִי בְגָלוּיָא
דָא, חַסְד בָּצְדָק. וְדָא הוּא פָתָחָא, דְמִשְׁכְנָא עַלְאָה
קָדִישָא, מִשְׁמָעָ דְכַתִּיב הַאֲחָל, הַאֲחָל הַיְדוּעָ.

אָמֵר רַבִּי אַלְעָזָר, בְּדַאֲתְגָּלִיא הַאי יוֹד, אַתְבָשָר,
(נ"א אַתְבָשָׁם) וְאַתְבָרְך בְּפֶתַח הַאֲחָל, דְהַיָּא צְדָק,
לְאַתְבָסְמָא בְחַסְד. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, בְחֻם הַיּוֹם,
דְהַזָּא שְׁעַתָּא דְשִׁלְטָא חַסְד, חַוְלָקָא דְאַבְרָהָם.
וּמְנָא לֹן דְהַאי פֶתַח הַאֲחָל, אַתְבָסָם לְקַבְלִיה
דְאַבְרָהָם. דְכַתִּיב, (בראשית כ"ד) וַיַּיְרַך אֶת אַבְרָהָם
בְּפֶל, דְאַתְבָסָם בְחַסְד, מִדְאַתְגָּלִיא יוֹד.

לשון הקידוש

אָמֵר רַבִּי אַלְעָזָר, בְשַׁהְתַּגְלִיתָה הַיּוֹד
הַזּוֹ, הַתְבִשָּׁר (התבשָׁם) וְהַתְבָרֵך בְּפֶתַח
הַאֲחָל, שְׁחִיאָ צְדָק, לְהַתְבָסָם בְחַסְד.
זֶהוּ שְׁכָתוּב בְחָם הַיּוֹם, שֶׁהָוָא שְׁעָה
שְׁשׁוֹלֶט הַחַסְד, חַלְקוּ שֶׁל אַבְרָהָם. וּמְנָא
לֹנו שְׁפֵתָח הַאֲדָל הַזָּה הַתְבָשָׁם בְּנֶגֶד
אַבְרָהָם? שְׁכָתוּב וְהִברְך אֶת אַבְרָהָם
בְּבֶל. שְׁהַתְבָשָׁם בְחַסְד מִשְׁתַּגְלִיתָה
שְׁכָתוּב הַאֲחָל, הַאֲחָל הַיְדוּעָ.

אמֵר רבי אבא, והוא יושב פִתָח הַאֲחָל, בָמָה דְבָתִיב נִיְיִ בְרַך אֶת אֶבְרָהָם בְפָל. דָא הּוֹא פִתָחָא קְדִישָא, בְתַרְא עַשְׁירָה. בְחוּם הַיּוֹם, בָמָה דְאַתִיְהִיב לֵיה בְתַרְא דְחַסְד, הָא הּוֹא דְבָתִיב בְחוּם הַיּוֹם. בָמָה דִתִיב בְהָאי, בְקִיְתִיב בְהָאי, דָלָא סְלִיק הָאי בְלָא הָאי.

דָבָר אחר (דף ל"ו ע"ב) וַעֲבָר יְיִ לְגַנּוֹף אֶת מִצְרִים. מַאי וַעֲבָר. דַעֲבָר עַל שְׂוִירִי דִינָא דְבָתְרִין, (נ"א רַקְטָרִין) דְהָוּ מַתְקָשֵׁרִי בְבָתְרִין אַתְרָגִין דְלַעַילָא, וַשְׁרָא לְהּוּ מַקְיוּמִיהָזֵן, וַעֲבָר עַל אָוֹרָחוֹי, בְגַיְן לְמַעַבְדָ בְהּוּ דִינָא, וַלְגַטְרָא לְהּוּ לִישָׁרָאֵל, וַכְדִין הּוֹא, כָל וַעֲבָר, וַעֲבָרְתִי, וַיַּעֲבָר, דְקוֹדֵשָא בְרִיךְ הּוֹא אַעֲבָר עַל כָל אָוֹרָחוֹי, או לְדִינָא, או לְרַחְמָיִ. הָכָא וַעֲבָר, בְגַיְן לְמַעַבְדָ דִינָא, הָתָם וַיַּעֲבָר, בְגַיְן לְרַחְמָא.

לשון הקודש

אמֵר רבי אבא, והוא ישב פִתָח הַאֲחָל, הַבְּתָרִים, (שָׁקָרִים) שְׁהִי מַתְקָשִׁים בָמָו שְׁבַתּוֹב (שָׁמָנוֹ וְהִ) בְרַך אֶת אֶבְרָהָם בְפָל. שְׁזָהוּ הַפִתָח הַקְדוֹש, בְתַר עַשְׁירִי. בְחוּם הַיּוֹם, בָמָו שְׁנַתָנוּ לו בְתַר שְׁלַחְסָה, וְהוּ שְׁבַתּוֹב בְחָם הַיּוֹם. בָמָו שְׁיִשְׁבָ בְּזָה. יִשְׁבָ בְּזָה, שְׁלָא עֹזֶלה וְהִ בְלִי זָה. **דָבָר** אחר וַעֲבָר ה' לְגַנּוֹף אֶת מִצְרִים, מה זה וַעֲבָר? שְׁעַבְרָ עַל שְׁוֹרַת הַדִּין שְׁל

וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלְּיָلָה וַיְהִי הַכָּה כֹּל בְּכֹור וְגַזְעָן. (בטיב תהילים ס"ט) ואני תפלה לך עת רצון וגו' ר' חייא ור' יוסי היו אזי מאושׁא ללוד, והזה רביה חייא רביב בחמרא. אמר ר' יוסי, ניתיב הכא ונצלוי, דהא מטה ומנא דצלותא דמנחה, ותגינן, לעולם יהא אדם זהיר בצלותא דמנחה. אמאי זהיר. משום דהיא שעתא דתליא דינא ובאי בר נש לבעונא דעתיה, נתת ר' חייא וצלוי.

עד דהו אזי, נטה שמשא למיעל. אמר רביה חייא לר' יוסי אמאי אתה שתיק. אמר רביה יוסי, מסתכל היינא בדעתαι, דלית עלמא מתקיימא, אלא על רישיהון דעמא. אי רישוי עפמא זבחין, טב לעלמא, טב לעלמא. ואי לא זבחין, ווי לעלמא, ווי לעמָא.

לשון הקידוש

עד שהיו חולבים, נטה השמש להבניהם. אמר רביה חייא לרבי יוסי, למה אתה זהה אמר רביה חייא ורביה יוסי חייו חולבים מאושׁא ללוד, והיה רביה חייא רוכב בחמרא. אמר רביה יוסי, נשב כאן ונתפלל, שחרי הגיע זמן תפלה מנחה, ושנינו, לעולם יהא אדם זהיר בתפלה מנחה. למה זבחין ואיזיק? משום שהיא שעה שטלוי כדין טוב לעולם. ואם לא צדיקים – אוילם וואי לעם.

ויהי בחצי הלילה וזה הכה כל בכור וגַזְעָן. (בטיב תהילים סט) ואני תפלה לך עת רצון וגו' רביה חייא ורביה יוסי חייו חולבים מאושׁא ללוד, והיה רביה חייא רוכב בחמרא. אמר רביה יוסי, נשב כאן ונתפלל, שחרי הגיע זמן תפלה מנחה, ושנינו, לעולם יהא אדם זהיר בתפלה מנחה. למה זבחין ואיזיק? משום שהיא שעה שטלוי כדין ואיזיך אדם לבון דעתו. ירד רביה חייא

אָמַר רַבִי חִיאָ, וְדֹאי בֶּךָ הַוָּא, מִנְלָן. דְבָתִיב, (דברי הימים ב', י"ח) רָאִיתִי אֶת פָּל יִשְׂרָאֵל נְפּוֹצִים עַל הַחֲרִים כַּצָּאן אֲשֶׁר אֵין לְהֵن רֹעָה וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא אָדָנִים לְאֱלֹהָ יִשְׁׂבּוּ אִישׁ לְבִתּוֹ בְּשָׁלוֹם. יִשְׁׂבּוּ יִשְׁׂבּוּ מִבְּعֵי לֵיה. דָהָא בָּאַתְרִיהוּ קִימִי.

אֲלָא הַכִּי תְגִינֵן, אֵי רִישָׁא דֻעָמָא לֹא זָכִי, עַמָּא מִתְפָּסֵן בְּחוּבִיה. מִנְלָן. דְבָתִיב, (שמואל ב', כ"ז) וַיֹּאמֶר דָוד וָגוֹן הַגָּה אָנָכִי חַטָּאתִי וְאָנָכִי הַעֲוִוִתִי וְאֱלֹהָ הַצָּאן מַה עָשָׂו, (ס"א וּבְתִיב (דברי הימים א' כ"א) וְאַנִי הוּא אֲשֶׁר חַטָּאתִי וָנוֹן דָוד חַבָּב, וַיִּשְׂרָאֵל סְבָלוֹ. וְאֵי רִישָׁא דֻעָמָא מִתְפָּס בְּחוּבִיה, עַמָּא מִשְׁתָּזִבּוֹן. דָהָא דִינָא לֹא שְׂרִיא עַלְיִיהוּ. דְבָתִיב, וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא אָדָנִים לְאֱלֹהָ בְּלֹוּמָר, (ס"א אֵם אַלְוֹ) אַלְוֹ לֹא הָוּ רִישֵׁין לְעַמָּא, מִהָּאִ אָוֹרָחָא יִשְׁׂבּוּ אִישׁ לְבִתּוֹ בְּשָׁלוֹם. בְּלָהּוּ מִשְׁתָּזִבּוֹן.

לשון הקודש

אָמַר רַבִי חִיאָ, וְדֹאי בֶּךָ הַוָּא, מַנֵּן לְנוּ שְׁבָתוֹב הַעַם נְתָפִסִים בְּחַטָּאוֹ, מַנֵּן לְנוּ שְׁבָתוֹב וַיֹּאמֶר דָוד וָגוֹן הַגָּה אָנָכִי חַטָּאתִי וְאָנָכִי הַעֲוִוִתִי וְאֱלֹהָ הַצָּאן מַה עָשָׂו. (ובחוב דברי הימים-ב' ח') רָאִיתִי אֶת פָל יִשְׂרָאֵל נְפּוֹצִים עַל הַחֲרִים כַּצָּאן אֲשֶׁר אֵין לְהֵן רֹעָה וַיֹּאמֶר ה' לֹא אָדָנִים לְאֱלֹהָ יִשְׁׂבּוּ אִישׁ לְבִתּוֹ בְּשָׁלוֹם. יִשְׁׂבּוּ יִשְׁׂבּוּ הַיְהָ צָרִיךְ (לְחַטָּא) לְבִתּוֹ, בְּבִתּוֹ הַיְהָ צָרִיךְ (לְחַטָּא), שְׁהִרְיָה בָמָקוֹם עַמְּדִיכָם!

אֲלָא בֶּךָ שְׁנִינוּ, אֵם רָאשֵׁה הַעַם לֹא זָכָה,

אי רישיהון מתקפן. ואפילו יהושפט אתג'ור עליה לאתענשא, משום דאתה חבר באחאב. אי לאו ההוא צווחא, דכתיב, (מלכים א', כ"ב) **וַיֹּצַק יְהוָשָׁפֶט**.

עד דהו אזי רמש ליליא, אמרו, מה געbid, אי ניזיל חזך ליליא, אי ניתיב דחלא הוा. סטו מאורה, יתבו תהות אילנא חד. ויתבו ויהו אמרי מלוי דאוריותא, ולא דמיינו.

בפלגות ליליא, חמו חד אילתא דעררא קמייה, והות צוחת ורמייאת קלין שמעו, קמי ר' חייא ור' יוסף ואזדענע. שמעו חד קלא דמברוזא, ואמר, מתערין קומו. נימין אתערו. עלמין, אזדמננו לךמת מריבון. (רחא קלא נפק רכאייב אילתא דלעלא ותתא. דכתיב (תהלים כ"ט) קול יי' יחולל אילות ויחשף יערות) **דהא מריבון נפיק לנו עדן, דאייה הייליה, לאשתענשא עם**

לשון הקידוש

היו ראים לעם, מדריך וזישבו איש לבתו בשלום. כלם נצולים אםראשיהם נהטפסים. ואפילו יהושפט נגוע עליו להענש משום שהתחבר עם אחאב, אם לא אותה צוחת, שפרטוב מלכים-א-כ) וינעק יהושפט. עד שהיו הולכים, ירד הלייה. אמרו, מה געשה? אם גוך - חזך הלייה. אם נשב - פחד הוא. סטו מדריך זישבו

צדיקיא, דכתיב ובהיכלו בלו אומר בבוד.

אמר רבי חייא, השטא פלנו דليلיא ממש. וקלא דא, הוא קלא דנפק, ובאי אילתא דלעילא ותטא, דכתיב קול יי' יהויל אילות. זפה חולקנא, חזבינה למשמע דא.

וთא חוי רוא דמלה, בשעתא קודשא בריך הוא אהתחו על גנטא, כל גנטא אתבנש, ולא מתריש מען. ומהאי עדן מביעי נפקין, לכמה אורחין ושבילין, והאי גנטא, אתקרי צרורא דתהי, דתמו מתעדניין הצדיקיא, מעהירו דעלמא דאתה. ובhai שעתא, קדשא בריך הוא אתגלי עליהו. ותגינן בשעתא קודשא בריך הוא אתער בגנטא דען לאשתטע עם הצדיקיא ברוא נפיק וקרי עורי צפון ובואי תימן חfine גבי يولו בשמי יבא

לשון הקידוש

ובא ראה סוד הרבר. בשעה שעלה שתקודש ברוך הוא נראה על הנן, כל הנן מתרנס ולא נפרד מען, ומהען הנה יוצאים מעינות לבטה דרכבים ושבילים, והן תהה נקרא צור החחים, שם מתעדנים הצדיקים מאור של העולים הבא, ובשעה זו מתרנלה עליהם הקדוש בריך הוא. ושנינו בשעה שעלה שתקודש בריך הוא מתעורר בון עדן להשתעשע עם

(זהלים כת) קול ה' יחולל אליו (וחשוף יערות) **שערי אדרונם יוצא לנו עדן, שהוא היכלו, להשתעשע עם הצדיקים, שבתוב ובהיכלו בלו אומר בבוד.**

אמר רבי חייא, עבשו חצות הלילה ממש, והוא זה הוא הקול שיציא, וכואבת האילה של מעלה ומטה, שבתוב (זהלים כת) קול ה' יהויל אילות. אשר חלקנו חזבינו לשמע את זה!